

bør være tilbageholdende med at rette henvendelse til hjemlandets myndigheder af hensyn til udlændingene selv og også deres pårørende. I den forbindelse kan jeg oplyse, at advokaten for en af de tre afviste asylansøgere har anmodet om, at der ikke rettes direkte henvendelse til de iranske myndigheder i sagen.

Søren Søndergaard (EL):

Ja, nu gik det lige så godt, men det gør det jo ikke mere, for så må man jo stille spørgsmålet: Hvad er det egentlig, man har lært af det, der skete for 55-60 år siden? Man kan jo forestille sig, at de pågældende embedsmænd dengang havde skrevet: Ja, men vi havde jo ikke nogen beviser for, at de jøder, vi sendte tilbage, endte i koncentrationslejre. Der gik jo så mange rygte. Folk sagde så meget, og vi havde jo svært ved at snakke med nazistytret, så vi kunne ikke rigtig få det oplyst.

Det tror jeg heller ikke, at ministeren ville have syntes så godt ud. Derfor bliver jeg nødt til at insistere på det spørgsmål, der lyder: Hvad vil ministeren gøre for at prøve at få afklaret, hvad der sker med de folk, vi tvangsmæssigt sender tilbage, herunder få afklaret, om der sker dem det samme som dem, vi tvangsmæssigt sendte tilbage i perioden 1940-1945?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, om han er opmærksom på f.eks. de problemer, som eksisterer med hensyn til flygtninge, som sendes tilbage til Kroatien, til Østslavonien, hvor der jo er den situation, at de mennesker af serbisk nationalitet, som sendes tilbage, jo står i en fortvivlende situation. Jeg ved ikke, om ministeren er klar over, at på trods af det løfte om amnesti, som blev givet, så fængsles alligevel, i hvert fald i ét tilfælde, folk, som er udvist fra Danmark, når de kommer derned. Jeg ved ikke, hvordan ministerens syn er på den del af det. Men der er altså meget, der desværre tyder på, at de ting, som vi er enige om ikke skulle foregå dengang, altså finder sted i dag.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Nej, jeg synes nu, det er lidt ubehageligt, at den meget alvorlige situation, som muligvis er foregået under krigen, og som vi drøfter, skal sammenlignes med den måde, som Flygtningenævnet og Udenrigsministeriet og andre myndigheder i det samfund, vi er i i dag, behandler sa-

gerne på, hvilket for øvrigt i mange henseender er i fuld overensstemmelse med, hvad andre EU-lande gør vedrørende samme emne.

Nu har jeg ikke helt nøje kendskab til det, hr. Albrechtsen er inde på. Jeg vil selvfølgelig gerne undersøge det og svare på det skriftligt, men generelt ville jeg sige, at jeg bestemte mener, at de personer, der vælges som dommere i Flygtningenævnet, må være bekendt med, hvordan udviklingen har været de senere år, og derfor synes jeg, at det er for hård en anklage.

Hvad jeg så kan gøre? Jeg kan i og for sig ikke rigtig gøre noget, for jeg er jo ikke overdommer over Flygtningenævnet. Flygtningenævnet er en institution, der er fastsat ved lov – for øvrigt længe før jeg blev minister – og da der ikke foreligger noget over for mig, der gør, at jeg skulle ændre den lov og gribe ind over for Flygtningenævnet, kan jeg derfor ikke svare bedre, end jeg gør.

Søren Søndergaard (EL):

Det er sådan set ikke et spørgsmål om at anklage, det er jo sådan nærmere et spørgsmål om at konstatere. Der er tre iranske flygtninge, der har været i Danmark. De er blevet afvist. Det kan være efter en aldrig så grundig procedure, det skal jeg slet ikke betvivle. De er kommet tilbage til Iran, og der er de forsvundet, og man ved ikke, hvad der er sket med dem. Men jeg tror, ministeren vil være meget enig med mig i, at for dem, som bliver ordnet i det iranske præsteslags fængsler, er der ikke den store forskel på, om det var Gestapos fængsler eller efterretningstjenesten i Irans fængsler. Så for de enkelte er der ikke nogen stor forskel.

Men vi ved ikke, hvad der er sket, og det er jo derfor, at vi her appellerer til indenrigsministeren om at sætte en undersøgelse i gang og finde ud af, hvad der er sket, så vi ikke behøver at vente 55-60 år med at få oplysningerne, men så vi hurtigt kan få konstateret, om det værste er sket, og vi derfor skal stoppe udsendelserne fuldstændigt, eller om der eventuelt ikke er sket noget, der er så alvorligt.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er en alvorlig situation, at en person, som udvises til Kroatien, efter de oplysninger, jeg har kendskab til i hvert fald, har siddet fængslet i ca. 3 måneder. Men jeg er glad for, at ministeren nu vil undersøge det og skriftligt orientere om spørgsmålet.